

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swych roszczeń skarżąca podnosi, że decyzja oddalająca wniosek o udzielenie jej dostępu do dokumentów jest niezgodna z prawem, albowiem jest wynikiem błędnego zastosowania właściwych przepisów prawa materialnego i procesowego przez Komisję. W szczególności:

- Komisja nie dochowała wymogów proceduralnych ustanowionych w rozporządzeniu 1049/2001⁽¹⁾ oraz w decyzji 2001/937⁽²⁾, odmawiając dostępu z powodu sprzeciwu niektórych Państw Członkowskich, który zdaniem skarżącej był spóźniony;
- decyzja jest w sposób oczywisty wewnętrznie sprzeczna, albowiem opóźnienie miało być spowodowane koniecznością konsultacji z Państwami Członkowskimi. Tym niemniej sama Komisja stwierdza, iż bez względu na sprzeciw Państw Członkowskich tak czy inaczej odmówiłaby dostępu: w ten sposób Komisja naruszyła również właściwe przepisy, które nakładają na nią obowiązek autonomicznego podejmowania decyzji jak tylko będzie przekonana o tym, jaką decyzję należy podjąć;
- odmawiając dostępu Komisja powołała się na jeden z wyjątków przewidzianych w rozporządzeniu 1049/2001, nie dołączając żadnego uzasadnienia w tym przedmiocie, zaś w przedmiocie powołanego wyjątku (ochrony tajemnicy handlowej, przewidzianej w art. 4 ust. 2 rozporządzenia 1049/2001), skarżąca twierdzi, iż nie zachodzą warunki do jego stosowania, albowiem w sektorze bananów WTO nie może być mowy o ochronie tajemnicy handlowej w rozumieniu wskazanym przez Komisję;
- Komisja zaniechała orzekania w przedmiocie szeregu dokumentów powołanych przez skarżącą we wniosku o udzielenie skarżącej dostępu, łamiąc w ten sposób zasadę dobrej administracji;
- Komisja nie udzieliła dostępu częściowego, obejmującego dokumenty pochodzące z Państw, które nie wyraziły sprzeciwu wobec ujawnienia.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1049/2001 z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, z 31.5.2001, str. 43).

⁽²⁾ Decyzja Komisji 2001/937/WE, EWWiS, Euratom z dnia 5 grudnia 2001 r. zmieniająca jej regulamin (Dz.U. L 345 z 29.12.2001, str. 94).

Skarga wniesiona dnia 2 września 2004 r. przez FG Marine S.A. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich**(Sprawa T-360/04)**

(2004/C 262/108)

(Język postępowania: francuski)

Dnia 2 września 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich wniesiona przez spółkę FG Marine S.A., z siedzibą w Roissy (Francja), reprezentowaną przez Marie-Aline Michel, adwokata, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- zasądzenie od Komisji, tytułem odpowiedzialności pozauumownej w związku z wydaniem decyzji 2000/513/WE z dnia 8 września 1999 r. w sprawie odzyskania pomocy przyznanej przez Francję spółce Stardust Marine (Dz.U. L 206, str. 6), odszkodowania na rzecz skarżącej oraz stwierdzenie, że odszkodowanie, którego ma prawo domagać się skarżąca nie może być niższe niż 200 000 000 franków francuskich (30 489 803, 44 euro).

Zarzuty i główne argumenty

Spółka skarżąca w niniejszej sprawie, wspólnik większościowy spółki Stardust Marine, zamierza pociągnąć do odpowiedzialności pozauumownej Wspólnotę w związku ze szkodą, jaką poniosła w wyniku decyzji Komisji z dnia 8 września 1999 r., uznającej za niezgodne ze wspólnym rynkiem: podwyższenie kapitału, wpłaty na rachunek bieżący oraz dokapitalizowanie Stardust Marine dokonane przez Consortium de Réalisation (CDRE) w związku z programem naprawczym Crédit Lyonnais oraz nakazującej ich odzyskanie.

Zobowiązanie do zwrotu pomocy zawarte we wspomnianej decyzji był przyczyną upadłości Stardust Marine, co pozbawiło skarżącą korzyści z restrukturyzacji, którą przeprowadziła.

Na poparcie swoich roszczeń FG Marine podnosi przede wszystkim to, że decyzja będąca przedmiotem niniejszego sporu, której nieważność została stwierdzona wyrokiem Trybunału z dnia 16 maja 2002 r. w sprawie C-482/99 Republika Francuska przeciwko Komisji⁽¹⁾, nie uwzględniała zasady prywatnego inwestora. Ponadto, wydając tę decyzję, Komisja nie uwzględniła kontekstu czasowego i nie potraktowała Crédit Lyonnais i jego oddziałów jako akcjonariuszy Stardust Marine, ale jako obsługujące ją banki. Poza tym, sporna decyzja całkowicie pomijała perspektywy programu naprawczego Stardust Marine.

⁽¹⁾ Rec. 2002; str. I-4397.